

Op weg terug naar huis kwam het beestje de eekhoorn tegen.
"Wat is er aan de hand?" vroeg ze hem bezorgd.

"Nou", begon hij, "ik voel mij eenzaam, eekhoorn, want ik weet niet wie ik ben. Ik logeerde bij de wasbeer, maar dat ben ik duidelijk niet."

"Aha", zei de eekhoorn, "misschien hoor je wel bij ons! Kom mee!"
En ze rende met het beestje naar haar huis toe. Bij haar boom
aangekomen zei de eekhoorn: "Je zou best een eekhoorn kunnen
zijn, want je hebt dezelfde kleur, een pluimstaart én klauwen net
zoals ik. Heb je wel eens in een boom geklommen?" vroeg ze.
"Oei... nee", zei het beestje.

"Als eekhoorn moet je goed kunnen klimmen", zei ze, en hupste zo
de boom in.

Het beestje keek haar vol bewondering na.

"Hopelijk heb je geen hoogtevrees!" riep de eekhoorn van de
hoogste tak naar beneden. Het beestje tuurde omhoog, hij
bestudeerde de bast van de boom, en besloot na lang wikken en
wegen met een aanloop de boom te beklimmen.

Toen het beestje na veel vallen en opstaan naast de eekhoorn in de boom zat, en voorzichtig naar beneden keek, realiseerde hij zich hoe hoog ze waren. Hij voelde zich trots. Nooit had hij gedacht dat hij de wereld vanuit een ander oogpunt zou zien. Toch bekreep hem een angstig gevoel.

"Ik weet niet of ik bij de eekhoorns hoor", zei hij buiten adem. "Ik kan lang niet zo goed klimmen als jij."

"Onzin", zei de eekhoorn, "het was pas de eerste keer dat je het deed! Hier, wil je een eikeltje?"

Helaas bleef het klimmen de dagen erop lastig, de smaak van de beukenootjes wilde maar niet wennen, en het beestje miste het leven op vaste grond. Hij dacht aan de wasbeer, die woonde tenminste op een minder enge hoogte, dat vond het beestje veel fijner.

